

paa Udtalelser af det, og blandt Andet paa, hvad der er udtalt i 1873. Jeg har ikke Udtalelsen ved Haanden, men jeg tror ikke at tage fejl, naar jeg siger, at Ministeren indskjød et lille Ord, og det var Ordet „altid“. Ministeren sagde, at det var udtalt i den Adresse, at Regjeringen „altid“ skulde være i Overensstemmelse med Folkethinget; men saaledes lod Udtalelsen ikke, den lod, jeg tror ikke, at min Husommelse stuffer mig, saaledes, at det var det konstitutionelle Livs nødvendige Grav, at Regjeringen maatte arbejde i Overensstemmelse med det Thing, der udgik fra den almindelige Valgret. Det er noget Andet end „altid“, Ministeriet kan jo forsøge en Oplosning for at prøve, om det er i Overensstemmelse med Befolkningen, og der staar jo heller ikke et eneste Ord om Landsthingets Stilling, hvad der ogsaa blev gjort gjældende af Ordføreren, saavidt jeg husker, S. A. Hansen, der udtrykkelig bemærkede, at Landsthinget jo kunde tale for sig, det var ikke Folkethingets Sag at tale om Landsthingets Stilling; jeg henviser i saa Henseende til Forhandlingerne. Jeg forstaar nu saa meget godt, at Ministeren med Styrke fremhævede netop de Ord og end ikke lod sig nøie med en korrekt Gjen- givelse, men, som det forekom mig, lagde lidt Mere ind i dem, end der egentlig ligger, jeg forstaar saa godt, at Ministeriet kan føle Trang dertil, thi det er i denne Doktrin, om jeg maa sige, at det søger sin eneste Betingelse til at sidde paa sin Plads. Den ærede Minister sagde fremdeles, at det ikke var hans Hensigt at lue dette Thing, men derimod at virke til, at Vælgerne maatte komme til at tænke rolig og sindig, og at det navnlig var Ministeriets Opgave at hæmme den fordærvelige Agitation. Jeg skal nu sige det ærede Ministerium, at her er det affikrat i den samme Tankegang eller Forvildelse, som alle reaktionære Regjeringer leve i, de have stadig den Opfattelse, at det ikke er Folket, men nogle Agitatorer, der volde alle Ulykkerne. Det have Regjeringerne i Frankrig ogsaa ment, det mente Regjeringen herhjemme fra 1840—48, Kristian den Ottende talte om Vedsteborgerne, han sagde, at det ikke var Vedsteborgernes Mening, det var kun nogle Agitatorers Mening, der kom til Orde gennem Adresser og Udtalelser. Det er

altsaa slet ikke noget Ny, i saa Henseende er Conseilspresidenten en tro Broder til alle reaktionære Regjeringer, han kan se til Frankrig eller herhjemme, han vil altid finde disse Udtalelser om, at Folket er sindigt og godt, men Agitatorerne ere slette. Det er det Samme, som Justitsministeren udtaler i sine Bemærkninger til den saakaldte „borgerlige Straffelov“, hvor han for Resten har havt mange Samvittighedskrupler over, at han ikke tidligere har grebet ind (Afbrydelse). Jo, han siger, at man kan bebrejde ham, at han ikke tidligere har grebet ind for at hæmme en saa fordærvelig Agitation, men naar han ikke har gjort det, er Grunden den, at han har haabet, at Besindigheden skulde vinde Overhaand, og at den ellers saa rolige og velstinde Befolkning selv vilde faae Modbydelighed for de løgnagtige og tendentiose Ophidselser, som den systematisk er gjort til Gjenstand for. Ja, det er jo for disse Agitatorer, at Regjeringen vil befri Folket, men selv om den kunde befri det fra de nuværende . . . (Afbrydelse) man raaber rundt om mig: Professor Møgen, jeg veed ikke, hvilke Agitatorer, Regjeringen sigter til, men jeg antager ikke, at man særlig har havt ham for Øie. Krigsministeren fremhævede mundtlig lige overfor de Bemærkninger, som kom mod Gendarmeriloven, at naar han ikke har grebet til mere end de 500, er det, fordi han mener, at Folket i det Hele er roligt, thi var hele Folket i Oprør, maatte der gribes til andre Forholdsregler, men, sagde han, Bestemmelsen er truffen, fordi der er nogle Spektakelmagere, og blandt disse fremhævede han udtrykkelig de to ærede Medlemmer, som jeg tidligere har nævnt. Lige overfor denne Bildfarelse, som Regjeringens Medlemmer, ikke mindst Conseilspresidenten, er i, har jeg ikke villet true, som det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) mente, men kun villet fremhæve min Erfaring i modsat Retning. Den ærede Minister syntes at forandre sig over, at jeg herregneede mig til de rolige og besindige Elementer, men jeg har dog gjort den Erfaring, at min Areds undertiden har været mere urolig, end jeg kunde ønske, jeg skal saaledes minde den ærede Minister om den Modtagelse, jeg har faaet, naar jeg har været med til at gjøre Indrømmelser. Den ærede Minister kan ikke tro, at det Blad, han nævnte, forsaavidt han tror,